

На пжть

Есень! Есень!

Така шепне вѣтрецѣтъ. Така шушнатѣ пожълтѣлитѣ трѣви въ полето. Така въздишатѣ закѣснѣлитѣ цвѣтя. Така имѣ приглася потокѣтъ, който слиза отъ планината и бърза да стигне широката рѣка.

— Есень! Есень! Стѣгайте се! — бие клюнѣ стариятъ щъркѣ въ гнѣздото си надѣ църковното клепало.

— Есень! Есень! повтарятѣ лястовичкитѣ и на орляци се сбиратѣ по клонитѣ на старитѣ върби край селото. Тамѣ сж щъркелитѣ. Тамѣ сж и скворцитѣ.

Всички бързатѣ. Даватѣ се послѣднитѣ нареждания, опитватѣ се крилѣтѣ на слабитѣ летци. Миличкитѣ! Колко ли отъ тѣхъ никога нѣма да се върнатѣ въ старитѣ гнѣзда? И все пакѣ тѣ трѣбва да заминатѣ. Тукѣ ги чака гладѣ. Нима той е помилостивѣ отъ бѣдитѣ и нещастията, които ги чакатѣ прѣзъ дългия пжть надѣ гори, планини и морета?

Ето, първата редица щъркели се понесе!...

— Лекѣ пжть мили птички! Лекѣ пжть! До виждане, на пролѣтъ, въ старитѣ гнѣзда!

— До виждане! До виждане! — сѣкашѣ думаха и тѣ, размахали крилѣ като бѣли кърпички, послѣденѣ поздравѣ при скжпа раздѣла.

Момина сълза.

СВѢТУЛКА